

புனி:

சுலைமான் ஆச்சியின் பன் பாய்களின் காட்சி

Puni (Interlace):
Exhibition of Reed Mats by Sulaiman Achchi

கலைங்கரை Art Circle

நுண்கலைத்துறை Department of Fine Arts

யாழில்பாளைப் பல்கலைக்கழகம் University of Jaffna

வழங்கும் presents

(முதுசம் XVI Muthusam XVI)

புனி:

சுலைமான் ஆச்சியின் பன் பாய்களின் காட்சி

Puni (Interlace):

Exhibition of Reed Mats by Sulaiman Achchi

9-18 மே 2018 9-18 May 2018

கலைக்கடம் Art Gallery

யாழில்பாளைப் பல்கலைக்கழகம் University of Jaffna

காலை 10.00 - மாலை 04.00 10.00am - 04.00pm

ஏடுக்காரருக்கா: கலாநிதி, தா. சனாதனன் Curator: Dr.T. Sanathanan

பதிலாளி டி. தேவருபன் Text: A. Thevaruban

புனிஃ மட்டக்களப்பு பன் பாய்களின் சமூக அழகியல்

அ. தேவரூபன்

மட்டக்களப்பில் உற்பத்தி செய்யப்படும் கைவினைகளில் பன்புல்லினால் இழைக்கப்படும் பாய் வேலைப்பாடானது முக்கியமான ஒரு சமூகப்போராகும். பன்பாய் மனிதக் கைக்கரும் செப்பனிட்ட பன்புல்லிற்கும் இடையிலான இடைவினைத் தொழிற்பாட்டில் முதலில் உருவான கைவினைகளுள் ஒன்றாகும். வட இந்திய பண்பாட்டில் காணப்படும் கம்பளங்களை ஒத்தத்தே தென்னிந்திய மற்றும் இலங்கைப் பண்பாட்டில் காணப்படும் பாய்கள் ஆகும்.

காலனியமும், நவீனமயமாதலும் உள்ளூர் பண்பாட்டில் ஏற்படுத்திய தாக்கம் பாரம் பரியத்தின் முக்கிய பல தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் கைவினைப் பொருளான பாய்களின் இருப்பிலும் பாரிய மாற்றத்தினை உண்டு பண்ணியது. பண்பாட்டில் ஏற்பட்ட இந்த மாற்றம் இயற்கை மூலப்பொருள்ளாலும், தூய மனிதவலுவினாலும் உருவான பாய்களின் தேவைப்பாட்டினை வலுவிழக்கச் செய்ததுடன், அத்தகைய உற்பத்திகளின் கிரயத்திற்கு போதுமான வருமானத்தின் இல்திர நிலையையும் கேள்விக்குள்ளாக்கியது. பன் செப்பனிடும் பருத்திமனையானது மின்சாரத்தினால் இயக்கத் தக்கதாக மாறுதல் மற்றும் மிகக் குறைந்த விலையில் கிடைக்கும் இயந்திரத்தினால் பின்னப்பட்ட படாடோபகரமான வர்ணங்களையும், அலங்காரங்களையும் ஏற்ற பிளாஸ்டிக் பாய்களின் வருகை, இலகுவில் தூக்கிச் செல்லத்தக்க இரும்பு மற்றும் பிளாஸ்டிக் நாற்காலிகள் பயன்பாடு, கட்டில் மெத்தைகளின் வருகை, வெல்டிங் எட்டாண்டின் வருகை என்பன பாய்களின் கட்டாயத் தேவைப் பாட்டினை இல்லாமல் பண்ணியதுடன்

பண்பாயின் வகைப்பாடுகளையும் அவற்றின் பயன்பாட்டையும் மட்டுப்படுத்தியது. மேற்படி மாற்றங்கள் பாரம்பரிய பாய் பின்னும் கைவினைஞர்கள் வேறு தொழில் நோக்கி நகர்வதற்கும், இளம் சந்ததியினர் பாய் பின்னலில் ஆர்வம் அற்றவர்களாவதற்கும் உரிய நிலவரங்களைத் தோற்றுவித்துள்ளது.

பன் உற்பத்தி, செப்பனிடல், அலங்காரத் திட்டமிடல், இழைத்தல், விற்றல், பயன்பாடு போன்ற படிமுறைகளில் ஒட்டுமொத்த சமூகத்தவரும் இயற்கை மற்றும் சமூக பண்பாட்டுக் காரணிகளில் தங்கியிருந்தனர். அவர்களுக்குக் கிடைத்த சிறந்த கால நிலைகள், மோசமான வரட்சி, தொடர்மழை, வெள்ளப்பெருக்குகள் முதலியவற்றால் வாழ் விடமும் தொழிலிடமும் அழிதல் போன்ற இயற்கைச் சம்பவங்களும், யுத்தம், உயிர் அச்சுறுத்தல், அகால மரணங்கள், இடப் பெயர்வுகள், காணிகளை இழுத்தல், தற்காலிக குடியிருப்பு வாழ்க்கை, மீள் குடியேற்றம், புது வாழ்விட உருவாக்கம், காணிதிருத்தமும் உற்பத்தியும், இராணுவக் கெடுபிடிகளுக்கு நடுவில் நிபந்தனைகளுடன் தொழில் புரிய கிடைத்த அனுமதி வழிப்பறிக் கொள்ளலை,

திருமணம், வழிபாடு, நிவாரணக் கொடுப்பனவு, மின்சார இயந்திரம் புழக்கத்திற்கு வருதல் என பன்தொழிலாளிகள் கடந்த மறக்கமுடியாத நினைவுகளும் இந்தப் பாய்களின் உற்பத்தி வரலாற்றோடு பின்னிப் பினைந்துள்ளன. வெறுமனே பன் பாய் உற்பத்தியினாற் கிடைக்கும் வருமானம் மாத்திரம் பன் உற்பத்தி யாளர்களின் நோக்கமல்ல. மாறாக அவர்களது சுயம் பற்றிய தேடல், சுதந்திரமற்ற வாழ்வின் நெருக்கடிகள், துயரங்கள், தம்மை நிறுவு வதற்கான களம், ஒருவித ஆத்ம திருப்தி, மகிழ்ச்சி என பன்னினால் சாத்தியமாகும் எதிர்வினை முயற்சியின் விளைவாகவே பாய்களை உனர முடிகின்றது. இவ்வகையில் மட்டக்களப்புப் பன்பாய்களை வாசித்தல் என்பது அவற்றின் வடிவம், இழைப்பு உத்தி, நுட்பம், அழகியல் என்பவற்றோடு மட்டுமல்லாது மட்டக்களப்பு சமூக வரலாற்றையும் கட்ட விழ்ப்பு செய்யும் ஒன்றாகவும் உள்ளது.

பன் பாய்களின் மிகவும் குறைந்த தளவிலான பாவனைக்காலம், இது தொடர்பான உரிய ஆவணமாக்கல்கள் இல்லாமை என்பன பன் பாய் தொடர்பான வாசிப்பினை இடர் பாடுடையதாக்குகின்றது எனினும் தொடர்ச்சி

யாகப் பன்பாய்த் தொழிலில் ஈடுபடுவோரிடையே காணப்படுகின்ற குழக்குறிச் சொற்களும், பரம்பரை பரம்பரையாகப் அவர்களாற் பின் பற்றப்பட்டுவரும் நடைமுறைகளும் அவர்களால் பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்ட அனுபவங்களும் இவற்றைப் பற்றி ஆய்வு செய்வதற்கான குறைந்தபடச் சூதாரங்களினை எமக்குத் தருகின்றன.

பன்பாய்களின் பண்பாட்டுப் பின்னனி

கிழிக்கு மாகாணத்தில், குறிப்பாக மட்டக்களப்பில் பன்பாய்த்தொழில் தமிழர், முஸ்லிம்கள் ஆகிய இரு சமூகங்களாலும் உற்பத்தி செய்யப்படும் ஒன்றாக உள்ளது. இவ்விரு சமூகங்களும் அவர்களது அமைவிடங்களாலும், தாய்வழிச் சமூக அமைப்பினாலும் தமிழ் மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டிருத்தலாலும் ஒன்றுபட்ட பண்பாட்டு அம்சங்களைக் கொண்டிருந்த போதிலும், அடிப்படையில் வேறுபட்டதும் ஒன்றோடு ஒன்று முரண்படுவதுமான பண்பாட்டுக் கூறு களை உடையவர்களாயும் உள்ளனர். நில உரிமைகோரல், சுதேசிய அடையாளத்தை

நிறுவுதல், தமக்கான வரலாற்றை நிறுவிக் கொள்ளுதல், அரசியல் அபிலாசைகள் முதலான போட்டியிடப்படும் களங்களால் அவர்கள் இடைவெட்டப்படுகின்றனர். அன்மைக் காலங்களில் தேசிய வாதங்களின் மேலெழுகை பண்பாட்டு கூறுகளின் வலுவான பின்பற்றலுக்கு வழிவகுத்த அதேவேளை, பகிரவுப்பண்பாட்டு அம்சங்களின் தேக்க நிலைக்கும் காரணமாயிருக்கிறது. ஆயினும், அவ்வரையறைகளைத் தாண்டி தமிழ் முஸ்லிம் சமூகங்களுக்கிடையே நிலவும் பகிர்ந்துகொள்ளப்பட்ட பண்பாட்டம் சங்களை இன்றும் எடுத்துக் காட்டும் மிக முக்கியமான களங்களுள் ஒன்றாகப் பன்பாய் உற்பத்தித் தொழில் காணப்படுகின்றது. பன்புல் உற்பத்தி, பாய் இழைத்தல், விநியோகம் என்பனவற்றில் தமிழர்களும் முஸ்லிம்களும் ஒருவரில் ஒருவர் பரஸ்பரம் தங்கியிருந்தனர். இது பன்பாய் உற்பத்தியில் திட்டவட்டமான இனத்தவ உரிமைகோரலை குழப்பி இருப்பதோடு, மறுவழுமாக பாயமைப்பில் வரையறையின்றிய வடிவமைப்புக்கள், கோல அமைவின் உருவாக்கத்திற்கான சந்தர்ப்பங்களையும் வழங்கியிருக்கின்றன.

கோட்டு உடு - Onchippaay

பாயில் இழையப் பெற்ற ஒவ்வொரு பன்னினதும் வடிவ, அளவு, அலங்கார, வர்ண மற்றும் பின்னல் முறை என்பது அவற்றின் சமூகப் பண்பாட்டு நிலவரங்களினதும், உற்பத்தியாளர்களது உள் உந்துதலினதும் மீன்பிரதிநிதித்துவமாக உள்ளது.

பன்பாய்களின் உற்பத்தி வரலாறு

மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தில் வாகரை, பால்சேனை, கதிரவெளி, மருதங்குளம், கிருமிச்சை, வாழைச்சேனை, கிண்ணண்யடி, கிரான், சந்திவெளி, நாவற்குடா, தாழங்குடா, குருக்கள்மடம், செட்டிபாளையம், கஞ் தாவளை, பன்சேனை, தரவை, ஒந்தாச்சிமடம், நீலாவணை, பட்டிருப்பு, கல்லாறு போன்ற தமிழ்க் கிராமங்களிலும், காத்தான்குடி, ஒல்லிக்குளம், காங்கேயனோடை, பாலமுனை, பூனோச்சுமுனை, ஏற்றாழூர், மீராவோடை, செம்மன் ஒடை, காவத்தமுனை போன்ற மூஸ்லிம் பிரதேசங்களிலும் பன் பாய்த்தொழில் பிரதானமாக இடம்பெற்று வருகின்றது.

பொதுவாக பன்தொழில் புரிவோரை “கின்னரை” என அழைக்கும் வழக்கம்

உள்ளது. மட்டக்களப்பினைப் பொறுத்தவரை ஆரம்பகாலங்களில் பன்புல் உற்பத்தி தொடக்கம் அதனால் உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருட்கள், அவற்றின் விநியோகம் முதலான யாவும் தமிழ் சமூகத்திடமே காணப்பட்டுள்ளது. காலப்போக்கில் உற்பத்திக்கும் நுகர்வுக்கு மிடையில் இடைத்தரகர்களாக மூஸ்லிம் வியாபாரிகள் தொழிற்படத் தொடங்கினர். அதேவேளை இதன் தொடர்ச்சியாக முக்குவ சாதியைச் சேர்ந்த தமிழ்ப் பெண்களை மூஸ்லிம் வர்த்தகர்கள் திருமணம் முடித்தலுடாகவும் தமிழ்ச் சமூகத்திடமிருந்த பன்பாய் உற்பத்தித்துறை இஸ்லாமியர்களிடம் மேலும் பரவிச்சென்றுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

இதேநேரம் 1990 களில் தமிழ், மூஸ்லிம் சமூகங்களுக்கிடையில் உருவாகிய இந்த துவப் பதற்றங்களும், அவற்றை அரசியல்வாதி கள் கையாண்ட முறைமைகளும், அவற்றின் விளைவான இடப்பெயர்வுகளும் மேற்படி உற்பத்திக் கட்டமைப்பை மறுபடி மாற்றி யமைத்தன. குறிப்பாக, இந்நிலவரம் தமிழ்க் கிராமங்களில் மீண்டும் பன் உற்பத்தி உருவாக வழிசமைத்ததுடன் தொழில் ரீதியாக அது மேம்படவும் வழிவகுத்தது.

அவ்வகையில் தமிழர்கள், முஸ்லிம்களாகிய இரு சமூகத்தவரிடையேயும் சமாந்தரமாக பன்றப்பத்திச் செயற்பாடுகள் இக்கால கட்டத்தில் நிறுவனமயப்படுகிறது. இந்தக் கட்டத்தில்பன்றப்பத்தித் தொழிற்துறையானது அதன் குல, இனத்துவ அடையாளங்களைக் கடந்த ஒரு தொழிற்துறையாகவும் வலுப் பெறுகின்றது.

உற்பத்தியில் பாய்

தென்னிந்திய பண்பாட்டு வட்டகையில் பயன்படுத்தப்படும் பாய்கள் பொதுவாக நீளமாக வளரக்கூடிய புற்கள் (உதாரணம்: பன்புல், சாப்பைப் புல்) அல்லது நீளமான சமாந்தரமான விளிம்புகளையுடைய செப்பனிடத் தக்க ஒலைகள் (உதாரணம்: பனை ஒலை, தென்னை ஒலை) போன்ற மூலப்பொருட்களைக் கொண்டு இழைக்கப்படுகின்றன. மேற்படி மூலப் பொருட்களின் பாவனைத் திறனுக்கேற்ப அவை தற்காலிகப் பாய்களாகவோ, நிரந்தரப் பாய்களாகவோ இழைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தமிழ்ச் சமூகத்தில் தென்னை ஒலைப்பாய்கள் ஆலயங்களிலும், மரணவீட்டுச் சடங்குகளிலும்

அவற்றின் தற்காலிகத் தேவைகளை நிறைவேற்றிக்கொள்ள இழைக்கப்படுகின்றன. பனை ஒலைப்பாய்கள் பொருட்களை உலர் வைத்தல், அமர்தல், உறங்குதல் போன்ற பல்வேறு தேவைகளுக்காகப் பயன்படுத்தப் படுகின்றன. அதேவேளை வயோதிபர்கள், சுகமீனமுடையவர்கள் ஒய்வெடுப்பதற்கும் உறங்குவதற்கும் சாப்பைப்புல் பாய்கள் அதிகம் இழைக்கப்படுகின்றன. அதேநேரம் சமூகப் படிநிலை வேறுபாட்டுக் குறியீடுகளாகவும் பாய்கள் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக மரண வீட்டில் சடலங்களை வைக்க உடனிழைக்கப்பட்ட தென்னை ஒலைப் பாய்களும், ஏனையவர்கள் அமர அவர்களது படிநிலைக்கேற்ப பனை ஒலைப் பாய்களும், பண்பாய்களும் பயன்படுத்தப் படுகின்றன. காலப்போக்கில் நாளாந்த தேவைகள் அனைத்தினையும் நிறைவு செய்யத்தக்க பாய்களாக பன்பாய்கள் உருவாகின. பன்புல்லின் நெகிழிவுத் தன்மை, மற்றைய ஊடகங்களுடன் ஒப்பிடும்போது அவற்றின் நீண்ட பாவனைக்காலம், மிகக் குறைந்தளவிலான உற்பத்திக்காலம் (சுமார்

இரண்டு நாட்கள்) மற்றும் அவற்றின் மேற் பரப்புத்தன்மை ஆகியன அவற்றினை முதன்மைப் படுத்துகின்றன.

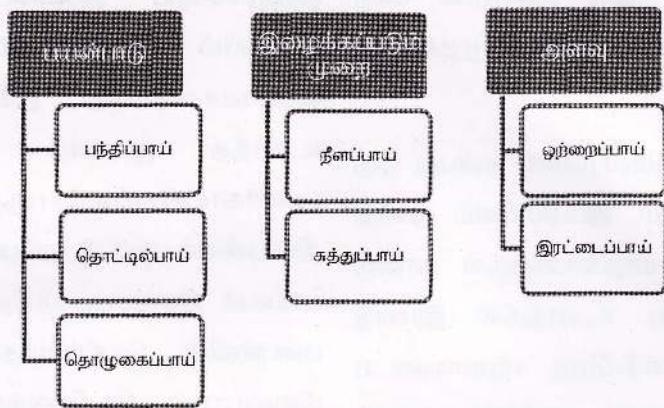
பன் (Rush and Reed plants) என்பது ஒரு வகைப் புல்லினமாகும். இப்புல்லினம் மூன்று தொடக்கம் நான்கு மாதங்களிற்குள் நான்கு அல்லது ஐந்து அடி உயரத்தில் இரண்டு அல்லது மூன்று சென்றிமீற்றர் சுற்றாவுடைய பருமனில் நேர்த்தியாக வளர்ந்து பூக்கக் கூடியது. வருடத்தில் மூன்று முறை குறித்த ஒரே பன்வயலில் பன் அறுவடை நிகழ்வதுடன் ஐந்து வருடத்திற்கு ஒருமுறை வயற்காணி பதப்படுத்தப்பட்டு புதிய பன் நடப்படுகிறது. மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தின் வளமான சதுப்பு நிலம் மற்றும் மாறிமாறிவரும் ஈரப்பதன், வெப்பநிலை, காலநிலை என்பன பன் உற்பத்திக்கும், பதப்படுத்தலுக்குமான பிரதான சூழலியற் காரணிகளாக அமைகின்றன.

வெயிற்காலங்களில் பன் அறுவடை, பன்னினை உலர்த்துதல், பன்னிற்கு சாய மேற்றுதல் மற்றும் மீள உலர்த்துதல் முதலான செயற்பாடுகள் இடம்பெறுகின்றன. பொதுவாக பன்னினை உலர்த்தும்போது அதன் உலர்

திறனுக்கேற்ப அதனை ஐந்து நாட்கள் வெயிலில் உலரவிடுதல் என்பது பொது வழக்கமாகவுள்ளது. இதேநேரம் வெயிலில் உலர்த்த முடியாத மழைக்காலங்களில் (களிர்காலங்களிலும்) பருத்திமனை இயந்திரத் தில் பன்கள் பதப்படுத்தப்பட்டு, செப்பனிடப்பட்டு பாய்கள் இழைக்கப்படுகின்றன. குளிர்காலமே பன்புல்லின் நெகிழிவுத்தன்மைக்கான கால நிலையாகும். நெகிழிவுத்தன்மையே நேர்த்தி யும், உறுதியுமான இழைப்புக்கும், சீரான முடிப்பிற்கும் முக்கியமாகையால் அக்காலத் தில் அதை செய்கின்றனர். மேற்படி காலநிலை பன்னின் வளர்ச்சியிலும், பதப்படுத்துதலிலும் பிரதான பங்கு வகிக்கின்றதாயின், அவர்களது பண்பாட்டு அம்சங்களே பாயினது வடிவத் தினையும், கோல அமைவினையும் தீர்மானிக்கின்றன. அந்தவகையில் அவர்களினது பட்டறிவினது கண்டுபிடிக்கப்பட்ட காண்பிய பிரதிநிதித்துவங்களாகப் பாய்கள் உள்ளன.

பன் பாய்கள்: வகைகளும் வழவுமைப்பும்

பன்பாய் வகை பிரித்தல் என்பது அவற்றின் இழைத்தல், பயன்பாடு மற்றும் அளவு சார்ந்த ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது.

‘நீளப்பாய்’ என்பது நீளப்பக்கமாக இழைக்கப்படும் பாய். இந்நீளப்பாயே முதலில் உருவானதாகும். இம்முறையில் அடிப்போடுதல் (தொடங்குதல்) தலைக்கட்டுதல் (முடித்தல்) என்பன ஒரே பக்கமாக அமையும். மேற்படி இழைப்பு முறைமைக்கு நீளமான பன்கள் ஒவ்வொர் தொடக்கமும் முடிவும் ஒரே பன்னில் வருவதும் அதன் உறுதித்தன்மைக்குக் காரணமாகும். சமகாலத்தில் இம்முறை அதிகம் தமிழ்ப் பிரதேசமான வாக்கரையில் குறிப்பாக அம்மந்தனாவளி கிராமக் கைவினை ஞர்களிடையே காணப்படுகின்றது. இதன் தொடர்ச்சியாகச் சுத்துப்பாய் இழைப்பு முறை அறிமுகமாயிருக்கிறது.

‘சுத்துப்பாய்’ என்பது அகலப்பக்கமாக இழைக்கப்படும் பாய்கள் ஆகும். இவை ‘புளிப்பாய்கள்’ என்றும் அழைக்கப்படும். பாய்பின்னலில் பன்கள் ஒன்றோடு ஒன்று பற்றிப்பிடித்தலில் உருவாகும் பின்னல் வடிவமே புனி எனப்படும். இம்முறையில் பின்னல் முறை அகலப்பக்கமாக நகர்வதால் நீளம்குறைந்த பன்கள் இதற்காகப் பயன் படுத்தப்படுகின்றது. அதேநேரம் இப்பின்னல் முறை ஒரே சமயத்தில் சிக்கலானதும் இலகுவானதுமான பொறிமுறையினை உடைய தாகும். இவற்றில் தேவைக்கேற்ப பாய்களின் புனிகளின் (பின்னல்) வருகையினைத் தீர்மானிக்கவும், தேவையான இடத்தில் புதிய பன்னினை செருகி (சேர்த்து) இழைக்கத்

Stonewall Ecotourism Units - Ernakulamappu

தக்கதாகவும் காணப்படுகின்றது. இம்முறையே கைவினைஞனின் பட்டறிவினையும் புத்தி சாலித்தனத்தினையும் பிரயோகித்து பின்னல் முறையையும், நிறுக்கையாள்கையையும் தீர்மானிப்பதற்கான அதிகப்பட்ச வாய்ப்புக்களை வழங்குகின்றது. காலப்போக்கில் இவ்விரு பெயர் குட்டல்களும் வலுவிழந்து ‘ஓண்டிப்பாய்’ (நீளப்பாய்) ‘புனிப்பாய்’ (சுத்துப்பாய்) என அழைக்கும் வழக்கம் உருவாகியது. இவ்இரு வகைகளிலும் உள்ள புனிகளினை அடிப்படையாகக் கொண்டு சுமர் முப்பது உப பன்பாய் வகைகள் மட்டக்களப்பில் காணப்படுகின்றன. பாய்களின் வடிவமைப்பு மற்றும் கோல் அமைவை உருவாக்குவதில் புனிகளே அடிப்படை அலகாகும்.

ஓண்டிப்பாயில் வரும் புனிகள் பாயின் வடிவத்திலும், உறுதியிலும் முக்கியத்துவ முடையதாகிறது. அவ்வகையே இப்பாய்கள் நீண்டகால பயன்பாட்டிற்கான உறுதித் தன்மையுடையன. அதேநேரம் அதில் உருவாகும் தன்னெழுச்சியான (spontaneously) புனிக்கையாள்கை இழைப்பு அலங்காரங்களின் தொடர்ச்சி ஒழுங்கு மற்றும் சமச்சீர் என்பவற்றிற்கும் அடிப்படை அலகாகின்றது.

இவ்வகையே நீளம், சதுரம், நீள்சதுரம், முக்கோணம் ஆகிய கேத்திரகணித வடிவங்களை நிறை மற்றும் நிரல்களாக இவை ஏற்கின்றன. இதனைவிட பயன்படுத்தப்படும் நிறங்கள் பன்களுக்கேற்பவும் வெல்டின்பாய், கருக்குருவிப்பாய், சாத்துப்பாய், அச்சுப்பாய், கேப்பிலிவிதைப்பாய், நெகிமுப்பாய், சோளம் விதைப்பாய், சுப்பிரியங்கோட்டுப்பாய் போன்ற உப வகைகள் உள்ளன. அவ் ஒவ்வோர் வகைக்கும் வெவ்வேறு நிறங்களில் எத்தனை எத்தனை பன்கள் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதனை மனனம் செய்து பன்பாய் படைப்பாளிகள் பின்பற்றுகின்றனர். உதாரணமாக கருக்குருவிப் பாயில் ஒரு பச்சைப்பன், ஒரு வெள்ளைப்பன், நான்கு சிவப்புப்பனகள் என்ற ஒழுங்கில் அடிப்போட்டிழைக்கப்படுகிறது

புனிப்பாய்கள் புனிகளின் ஒழுங்கமைப்பினை அடிப்படையாக வைத்து அலங்காரங்களை முதன்மைப்படுத்தும் பாய்வகையாக உள்ளது. இதனால் இப்பாய்கள் ‘அலங்காரப்பாய்கள்’ எனவும் அழைக்கப்படுகின்றன. இவை உருவ ரீதியாகவும், அதிலுள்ள அலங்கார வடிவமைப்புக்கள் ரீதியாகவும் முதன்மை பெறுபவை. அந்தவகையில்

சமாந்தரம், சமச்சீர், சீர், அடுக்கு, லயம் போன்ற காண்பிய அழகியல் மூலக்கறுகளை புனிக்கையாள்கையின் போது இவை கவனத்திற் கொள்பவை. ஒண்டிப்பாய்களை விட புனிப்பாய்களில் கைவினைஞன் தன் இரசனைக்கேற்ப அவற்றை நெய்வதற்கான வாய்ப்புக்கள் அதிகம் உள்ளன. இயல்பாகவே அவ்வகைப் பாய்களை இழைப்பதற்கு கூர்மையான அவதானமும், துல்லியமான இழைப்பு நுட்பமும் அவசியமாகும். அத்துடன் சீரான நீளம் மற்றும் பருமன் உடைய பன்களும் அவசியமாகும். அவைகளை கையாஞும் போது உருவாகும் புனியின் நிரை மற்றும் நிரல் ரீதியான வருகை என்பனவற்றோடு சொங்குத்தாகவும், சரிவாகவும் பன்னினை பின்னுதலூடாகப் பெறப்படும் மனங்கவர் அலங்காரங்களைப் பாயின் பெயருக்கு ஏற்ப வெளிப்படுத்துகின்றனர். பன்னினைப் பின்னும் போது ஒன்று விட்ட, இரண்டு விட்ட, மூன்று விட்ட, நான்கு விட்ட எனும் முறைகளைத் தேவைக்கேற்ப தெரிவு செய்கின்றனர். ஒரு புனிப்பாய், சுற்றுப்புனிப்பாய், ஒன்றுகுத்திப் புனிப்பாய், ஏறுபுனிப்பாய், கண்தாங்கிப் புனிப்பாய், சாத்துப் புனிப்பாய், பாவற்கொடி புனிப்

பாய், கலந்துகுத்திப் புனிப்பாய், வெள்ளரிப்பு புனிப்பாய், கொண்டமாலைப்பு புனிப்பாய், கருங்குருவிப்பு புனிப்பாய், புளியம் வீத்துப் புனிப்பாய், பினேற்றின் புனிப்பாய், பின்னற் கொடிப்பு புனிப்பாய் போன்ற புனிப்பாய்களின் வகைப்பாடுகளை சமகாலத்தில் இனங்காண முடிகின்றது. மேலும் புனிப்பாய்கள் மட்டக் களப்பு கலாசாரத்தில் திருமண வீட்டில் அதிகம் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. பின்னற் கொடிப்பு புனிப்பாய் மாப்பிள்ளைப்பாய், கல்யாணப்பாய் மற்றும் இரட்டைத்தட்டுப்பாய் ஆகியன அதற்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

இதேநேரம் பாய்களுக்கான பெயரிடல் என்பது நுகர்வு மற்றும் கேள்வி அதிகரிப்பு ஏற்படுத்திய போட்டி நிலவரங்களினால் காலத் துக்குக் காலம், இடத்திற்கு இடம் கைவினைஞர் களாலும், நுகர்வோர்களாலும், இடைநிலை விற்பனைத்தரகர்களாலும் எந்தவித அடிப்படைகளுமற்று பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த நிலவரம் பாய்களுக்கான திட்டவுட்டமான பெயரிடல்களை வலுவிழக்கச் செய்திருக்கிறது. இது ஒரேபாய்கள் வேறுபட்ட பெயர்களால் அழைக்கப்படுவதற்கும் வழிவகுத்துள்ளது. இவ்வகையிற்தான் உதாரணமாக அம்மந்தனா

കൈമാരിപ്പായ - Kaimarippay

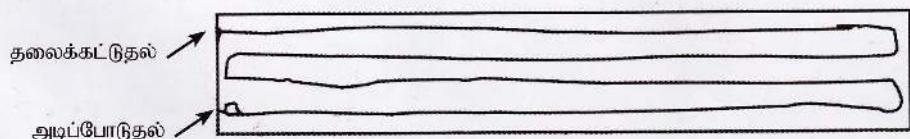
வளிப் பிரதேசத்தின் நீளப்பாயானது பூணோச்சி முனையில் ஒண்டிப்பாய் என அழைக்கப் படுகின்றது. அத்துடன் ஒரே பாய் பண்பாட்டு வேறுபாடுகளுக்கேற்பவும் வேறுபட்ட தேவை களுக்காக பயன்படுத்தப்படும் போதும் வேறு

பட்ட பெயர்களில் அழைக்கப்படுவதைக் காணலாம். உதாரணமாக தமிழர்களிடம் அன்னதானம் வழங்கும் போது பயன்படுத்தப் படும் பாயான ‘பந்திப்பாய்’, ‘பள்ளிவாசல் பாய்’ எனும் பெயரில் முஸ்லிம்களால் பயன் படுத்தப்படுகின்றது. அதேபோல ‘தொட்டில் பாய்’ இருதரப்பினருக்கும் பொதுவாக உள் எது. அதேசமயம் ‘தொழுகைப்பாய்’ எனும் பெயரிலும் முஸ்லிம்களிடம் வழக்கில் உள்ளது.

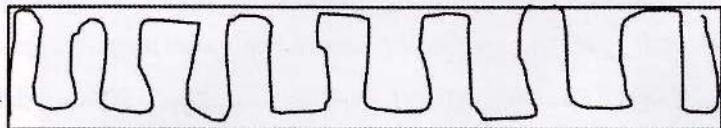
பாய்களில் நிறங்களின் பங்களிப்பு முக்கியமான ஒன்றாகும். ஒரு வகையில் இவ்வண்ணங்கள் மட்டக்களப்பு பாய்க்கான தனித்துவத்தினை தீர்மானிக்கும் காரணி யுமாகும். ஆரம்பகாலங்களில் பாரம்பரிய

முறையில் தாவர இலை, பட்டைகளை இடித்துப் பெறப்பட வர்ணப்பொருளை நீருடன் சேர்த்து அவித்து மஞ்சள், பச்சை, ஊதா, சிவப்பு, கறுப்பு முதலான வர்ணங்களை உருவாக்கியுள்ளனர்.

- சிவப்பு நிறம் :- பத்தங்கி மரத்துண்டும் (Garcinia Gummi) Gutta தாவரயிலை மஞ்சள் நிறம்:- மரமஞ்சள் (Berberis aristata), பசுமையான மஞ்சள்(Curma longa)
- ஊதாநிறம் :- தம்பை மரப்பட்டை (Diospyros exsculpta)
- பச்சை நிறம்: அலரியும் (Nerium odorm) மலை வேங்கும்(Melia composite)
- கறுப்புநிறம்:- சாதிக்காயும் (Nutmeg) கடுக்காயும் (Terminalia chebula).
- எனினும் காலனிய காலத்தில், நவீன மயமாதலின் விளைவாக அறிமுகமாகும்

அடிப்போடுதல்

தலைக்கட்டுதல்

பச்சை, சிவப்பு, ஊதா வர்ணச் சாயங்களின் செய்கின்றனர். அதாவது மணல் அல்லது (இச்சாயங்கள் கோழிகளுக்கு பூசும் வழக்கத் தாற் ‘கோழிச்சாயங்கள்’ என அழைக்கப்படு தலையில் விரிக்கும் நாளாந்த தேவைப் பாட்டிற்குரிய ஒண்டிப்பாய்களாயின் ஊதா, கிறது.) வருகை மேற்படி இயற்கை சிவப்பு நிறப்பன்களும், பள்ளிவாசல் பாய் வர்ணங்களின் பாவனையினை இல்லாமல் ஆயின் பச்சை வர்ணப்பன்களும் பிரதானப் பண்ணியதுடன், பாய்களின் நிறப் பயன் படுத்தப்படுகின்றன. பாட்டினையும் வரையறை செய்தது.

வர்ணப் பிரயோக முறையில் முதலில் புனிக்குரிய வர்ணத்தை தெரிவு செய்து, பின்னணியாக வரும் பன்களுக்கு ஒரு வர்ணத்தினையும், அதன் மேல் முன்துருத்தி வரும் கோலங்களுக்கு மாறிமாறி ஒன்றுவிட்ட/இரண்டுவிட்ட ஒழுங்கில் வரத்தக்க வகையில் பின்னணி வர்ணத்திற்கு, எதிர்வர்ணமாக அமையக்கூடிய இரண்டு வர்ணங்களையும் தீர்மானிக்கின்றார்கள். (உதாரணமாக: ஊதாப்பன் பின்னணி என்றால் பச்சை மற்றும் வெள்ளை நிறப்பன்கள் அலங்காரத்திற்கு பயன்படுத்தப் படுகின்றன). அதேநேரம் பாயின் பயன்பாட்டை கவனத்திற் கொண்டும் வர்ண நிர்ணயத்தினைச்

தற்கொண்டுத்து வர்ணச்சமநிலை, ஒழுங்கு பாட்டிற்குரிய ஒண்டிப்பாய்களாயின் ஊதா, கிறது, வருகை மேற்படி இயற்கை சிவப்பு நிறப்பன்களும், பள்ளிவாசல் பாய் ஆயின் பச்சை வர்ணப்பன்களும் பிரதானப் பண்ணியதுடன், பாய்களின் நிறப் பயன் படுத்தப்படுகின்றன.

பாய்பின்னலுக்கான வர்ண நிர்ணயத்

தினையுடுத்து வர்ணச்சமநிலை, ஒழுங்கு படுத்தப்பட்ட உருவத்தொகுப்பு, உருவச் சமநிலை, சீர், அடுக்கு, லயம், மேற்பரப்புத் தன்மை என்பவற்றைக் கவனத்திற் கொள்ளும் பொருட்டு பன்களின் தடிப்பத்தின் அடிப்படையிலான, பன்குத்தும் முறை மற்றும் நேர்த்தியான இழைப்பிலும் கவனம் எடுக்கின்றனர். ஒரே பாய் பலவர்ணங்களிலும், சில சமயங்களில் தனிவர்ணத்திலும் உள்ளன. இதனைப்படையில் கலைப்பெறுமானம் மிகக் காய்கள் அலங்காரத் தெரிவு, வர்ணத் தெரிவு, சீரான பன், நேர்த்தியான கையாள்கை என்பனவற்றின் மூலமே உருவாகின்றது

எனலாம். உடனிகழ்காலத்தில் பாய்பின்னலில் ஈடுபடும் கைவினைஞர்கள் குறித்த ஒவ்வோர் வகையிலே தாடனம் மிக்கவர்களாகக் காணப் படுகின்றனர். அவர்களுள் ஒருசிலரே புழக்கத்தில் உள்ள அனைத்துவகைப் பாய்பின்னலிலும் தாடனமிக்கவர்களாக உள்ளனர். அப்பேற்றப்பட்டவர்களுள் பின்வருவோர் குறிப் பிடத்தக்கவர்களாவர். வாகரைப் பிரதேசத் தினைச் சேர்ந்த மு.மாணிக்கம், மு.வள்ளி யம்மை, மு.கமலாவதி, கா.பசுபதி, கா.புபதி, க.காளிப்பிள்ளை, பா.பொன்னம்மா போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்கள் அனைவரும் ‘ஓண்டிப்பாய்’ ('நீளப்பாய்') இழைப்பு முறையிலே அதிக பரீட்சயமுடையவர்கள். இவர்கள் பரம்பரை பரம்பரையாகப் பாய் இழைக்கும் தொழில்புரிவோர் என தங்களை அடையாளப் படுத்துகின்றனர். இதேபோல முஸ்லிம் சமூகத்தைச் சார்ந்த பூணோச்சிமுனையினைச் சேர்ந்த ஏழாம் தலைமுறையாகப் பாய் இழைக்கும் சாவல்கமீர் சுலைமானாச்சி என்பவர் உடனிகழ்காலத்தில் புழக்கத்தில் உள்ள அனைத்துவகைப் பாய்களையும் இழைக்கும் திறன்பெற்றவர். இவர் பாய்பின்னலில் பாரம்பரிய மற்றும் பரம்பரையான

முன்னறிவுடன், சுயதேடல், கூர்மையான அவதானம் என்பவற்றை இயல்பிலே கொண்ட வராவார். இவர் சமகாலத்தில் பன்னினால் சாத்தியமாகும் அனைத்துவகை பாய்களையும் சுயமாக அடிப்பன் குத்தி முடிவுறும்வரை (தலைக்கட்டுதல்) இழைக்கும் ஆற்றலுடையவகளாகவும் உள்ளார். அத்தோடு அலங்காரத்தினைத் திட்டமிடுதலிலும், அதேவேளை மூலப்பொருளின் சாத்தியப்பாட்டிற்கு ஏற்ப அலங்காரங்களை ஊகித்து நிரந்தரப்படுத்தும் உத்திநுட்பத்திலும் தேர்ச்சியானவர். பாய்களின் உறுதித்தன்மை, அடிப்பன் குத்தி பின்னப்படும் முறை, தேவையான அலங்கார வடிவத்திற்கு ஏற்ப நிறப்பன்கள் எவ்வொழுங்கில், எவ்வளவு எண்ணிக்கையில் கையாள்வது மற்றும் சீரான முடிப்பு, மனிதக்கையின் நேர்த்தியான இயங்குநிலை என்ப வழியில் புலன்களைச் செலுத்தி அசாத்தியமானவற்றைச் சாத்தியமாக்கத்தக்கவர்.

தமிழர்களுடன் ஓயிடுகையில் புனிப்பாய் களை அதிகம் முஸ்லிம்களே இழைக்கின்றனர். அவர்களே இவ்விழைப்பு முறையில் பரீட்சயமிக்கவர்களாகவும் வேலைப்பாடுகளை யடைய பாய்களை அதிகம் சந்தைக்கு

கடமுரிசிப்பாய் - Kadamurichiappay

സെന്റ്. ഫേറ്റ് കുട്ടിക്കുട്ടി - Kopikodaiappan

அறிமுகப்படுத்துகின்றனர். இதனால் தமிழ்ச் சமூக இளந்தலைமுறையினர் பன்னினால் மேற்கொள்ளத்தக்க ஏனைய கைப்பணிப் பொருள் உற்பத்தியில் நாட்டம் செலுத்துவதன் மூலம் தமக்கான பிறிதோரு செயற்பாட்டு வெளியினை உருவாக்க முனைகின்றனர். கிராம அபிவிருத்திச் சங்கங்களின் நிகழ்ச்சித் திட்டங்கள் இதற்கான ஊக்குவிப்பினை வழங்குகின்றன. அதேநேரம் முஸ்லிம் சமூகத்தினைச் சேர்ந்த இளந்தலைமுறையினர் பாய் இழைப்பதில் அதிகநாட்டமின்றி ஏனைய கைவினைப் பொருட்களை உற்பத்தி செய் வதில் கவனம் செலுத்துகின்றமையும் அவ தானிக்க முடிகிறது.

பொதுவாக எவ்வகைப்பாயாக இருப்பினும் மேற்படி வகைப்பாட்டின் பெயர்கள் மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தின் இயற்கை வளங்களான தாவரம், விலங்கு, பறவை மற்றும் ஊர்வன போன்றவற்றினை அடியொற்றிய அலங்கார வடிவங்களை உடையதாகக் காணப்படுகின்றது அல்லது அவற்றினைப் போலச் செய்ததாகவும் உள்ளது. இப்போலச் செய்தலானது அவ்வங்கால சூழ்நிலைக்கு

எற்ற வகையில் பொதுவான வரையறையினுள், ஒவ்வோர் கைவினைஞனும் மாற்றுங்களை எதிர்கொள்வதன் மூலம் தமக்கேயான தனித்துவமான மாற்றுங்களைப் பாய் பின்னவில் இனக்கண்டு பின்பற்றி அடுத்த தலைமுறையினருக்குக் கையளித்துள்ளமையினை அவதானிக்க முடிகிறது.

முடிவுரை

மட்டக்களப்பு பாய்களின் தனித்துவத் தினை கட்டமைப்பதில் மேற்படி அலங்கார உருக்களுக்கும் தனித்துவமான இடமுண்டு. பலநாற்றாண்டு காலமாக பரம்பரை பரம் பரையாக நாளாந்த வாழ்வில் பார்த்து ரசித்துவந்த விடயங்களை வரையறுக்கப்பட்ட வர்ணப் பன்களாலான இழைமானத்தின் மூலமும், புனிகளின் திட்டமிடப்பட்ட புத்தி பூர்வமான கையாள்கையின் மூலமும் அவர்கள் அலங்கார கோலங்களாக நிரந்தரப் படுத்தப்படுத்தியுள்ளனர். பச்சை, மஞ்சள், ஊதா எனும் வரையறுக்கப்பட்ட நிறங்களை, படாடோபகரமாக மிளிரும் கோலங்களை, புளியம்விதை போன்று, சோளம்விதை

போன்று, கருக்குருவியின் சிறகுகளின் ஒழுங் கமைவு போன்று, நடசத்திரத்தினைப் போன்று, கொடிகளின் வளைவினைப் போன்று உருவாக்கி பாய்களில் படைத்திருக்கின்றனர். பாய்களுக்காக உருவாக்கப்பட்ட இவ்வடிவங்கள் சதுரப்பு (பின்னரமலர்), சீப்புரு, ஸ்ரிமூ அச்சுப் போன்ற அலங்காரங்களை ஒத்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இச் செயற்பாடு சிலவேளைகளில் கைவினைக்கான வரையறைகளைத் தாண்டி பாய்களை தனித்துவமிக்க வெளிப் பாடுகளாகி விடுகின்றது. அவ்வகையில் இயற்கையோடும் வாழ்வோடும் மிக நெருக்க முடையதான் இப்பாய்கள் இப்பிரதேசத்தின் கைவினை எனும் வரையறையைத் தாண்டி அவற்றைக் கலையாக நிலைநிறுத்தியுள்ளது. எனினும் இவ்வகைப்பட்ட நிலவரங்களை நிரந்தரப்படுத்தலுக்கும் – தொடர்வதற்குமான துறைசார் பயிற்றுவிப்பு ஏனைய காண்பியக் கலைகளில் துறைபோனவர்களுடன் இணைந்து இடம் பெறாமை என்பன பாய்க் கைவினைத் தொழில் அதன் அடுத்தகட்ட பரிணாம வளர்ச்சியினை தொடர்ந்து அடைவதை இடர்பாடுடையதாக்குகிறது.

எனினும் பாரம்பரிய சிறுகைத்தொழில் திணைக்களத்தினால் பிரதேசமட்டங்களில் முன்னெடுக்கப்படும் வேலைத்திட்டங்கள், மட்டக் களப்பு மாவட்டத்தில் இயங்கிவரும் பெண் அடையாளம் மற்றும் உரிமைகளுக்கான சமூக அமைப்பான குரியா நிறுவனத்தின் பெண்களுக்கான பாரம்பரிய சுயதொழில் ஊக்குவிப்பு நிகழ்ச்சித் திட்டங்களில் பன்புல் உற்பத்திப் பொருட்களின் உற்பத்திக்கு தந்த முக்கியத்துவம் என்பன இத்தொழிற் துறையின் மறுமலர்ச்சிக்கு பெரியளவில் உதவியுள்ளது. இது பாய் பின்னலுக்கான மூலப்பொருள் உற்பத்தி மற்றும் பாய் உற்பத்தியில் கதேசிகள் நாட்டம் கொள் வதற்கான விழிப்புணர்வினை ஏற்படுத்தியது. துறைசார் கலந்துரையாடல்கள், ஊக்குவிப்பு பணக்கொடுப்பனவுகள், உற்பத்திக்கான சந்தை வாய்ப்பினை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும் நிகழ்ச்சித்திட்டங்கள் எனும் பல தளங்களில் அவை இவ்வமைப்புக்களால் முன்னெடுக்கின்றன. இச் செயற்பாடுகள் மீண்டும் பன்பாய்கள் சமூக அங்கீகாரம் பெறவும், சந்தையில் அதன் கேள்வி அதிகரிக்கவும் உதவியுள்ளன.

©H. Gopalakrishna Iyer - Iradaipunippay

நூலம்குத்துப் படிம - Noolamkuthippaay

ନେଳକଣ୍ଠ ପତ୍ର - Neelakanthaay

കെട്ടിയിൽ പരമ ഓദ്യമിപ്പായ

ஒன்றிசீலம் துடி - Ondrividhili paay

போக்குவரத்து படி - Podukkuthipparai

Digitized by Nookianam Foundation
nookianam.org/kaavyana@gmail.com

(Fig. 1) - Road olunkappaay

கால கூட்டுறவு மூலம் - Sara olingaippu

Oriental motif - Peddler

രാജീവൻ ടി.എൽ - Sarukkodippay

Puni: The culture of the *pan* grass mat in Mattakalappu

A.Thevarupan

Translation:Geetha Sugumaran

Among the many handicrafts produced in Mattakalappu, the grass mat is one of the most significant one. It is the earliest handmade product made from the *pangrass* (a kind of fern). Grass mats, like carpets in the North Indian tradition, are an integral part of the South Indian and the Sri Lankan traditions. The patterns or designs woven on the mats reveal the cultural uniqueness of the regions. A study on the production, esthetics of design and distribution of grass mats also reveal the history of the society.

Colonization and modernization had an impact on this native artifact and adversely affected the production of these mats. The introduction of rubber mats, which are cheaper and have more elaborate motifs, has reduced the use of grass mat. In addition, iron chairs and portable plastic chairs, beds and mattresses have also reduced the utility of these grass mats. Therefore, this handicraft does not yield a permanent income for the families that produced them traditionally. In recent times, mat weavers and younger generations from these communities have begun to lose interest in making these mats, switching over to other occupations.

Nature and the community's tradition played a crucial role in the production of the grass, its preservation, and in the manufacture of the mats. The centuries-old grass mat industry was affected by continuous rain and floods, drought, the loss of land, displacement, creation of new

settlements, ethnic conflicts, and the advent of electricity and that of the rubber mats. The weavers of the grass mats therefore lived under constant threat, and the mats woven amid these threats have come to stand as a record of their experiences. Thus, the grass mat, apart from being a source of income, has also turned into a medium to express the sorrows of life, the search for the self, the means to achieve satisfaction and the space for the establishment of one's self. Even a cursory look at the production of these mats sheds light not only on its aesthetics, but also on the social history of Mattakalappu. The short utility time of these grass mats and the unavailability of archives about this cottage industry have made it a daunting task to conduct studies in this field. Nevertheless, the specific terms used by the weaver community, their everyday practices and the experiences they share have served to provide a basic structure to explore this field.

Cultural background of the grass mats:

At present, both the Tamils and the Muslims produce the grass mats in the Eastern province of Sri Lanka, especially in Mattakalappu. Although both ethnic communities are bound by language, geographical area and the resulting common traits of culture, they are also marked by significant differences and contrasts. These two ethnic groups are divided by traits such as their strife for the right over the land and in forming a national identity, their efforts to establish their own histories, and their political aspirations. While recent debates on nationalism have paved way to the communities' embracement of their traditions, they have also led to a stagnancy in the shared culture among Tamils and Muslims. However, the grass mat cottage industry serves as an example of one of the few fields that have transcended such constraints, preserving the custom of sharing among the Tamils and the Muslims.

In this context, the grass mat emerges as one of the common cultural features shared by the Tamils and the Muslims. Both are dependent on each other in the production, distribution and utilization of grass mats. Consequently, this lifestyle has not only served to efface a definitive ethnicity-based categorization, but also helped create boundless forms, patterns and motifs. Thus, every shape, pattern, color and weaving design involves socio-cultural elements that deeply influenced the psychological experiences and cultural ethos of the two ethnic groups, and the grass mat now represents these factors.

History of Production of the Grass Mats:

Grass mats are predominantly produced in Mattakalappu, especially in Tamil villages such as Vakarai, Palsenai, Kathiraveli, Maruthankulam, Kirumissai, Vazaisenai, Kinnaiyadi, Kiran, Santhiveli, Navarkida, Thazankuda, Kurukkal madam, Settippalayam, Kaluthavalai, Pansenai,

Tharavai, Onthassimadam, Nilavanai, Pattiruppu, Kallaru and in Muslim villages including Kathankudi, Ollikulam, Kangeyanodai, Palamunai, Poonochumunai, Eravur, Meeravodai, Semmanodai and Kavathamunai. People who weave these grass mats are known as the 'Kinnari'. In early days, the Tamils controlled the supply of the raw materials for the grass mats, its production and distribution. In course of time, Muslims entered this field as selling agents between the producers and consumers. While the field was still monopolized by the Tamils, Muslim women also took part in the production of the grass mats and the supply of raw materials. Later, when Muslim businessmen married the Tamil women from the 'Mukkuvar' caste, this handicraft and its production came to involve Muslims too. Meanwhile, during the 1990s, the ethnic clash between Tamils and Muslims, the way politicians exploited this state of unrest, and the resulting displacement resulted in a revision of the

சாதுகூடிப்பாய் | Sathukodippaay

முஞ்குத்தப் படை - Mundukuthippaay

சாத்துக்குடிப்பை - Saathukkudippaay

earlier structure. This led, in particular, to the revival and development of the practice of *pan* grass mat weaving in Tamil villages, establishing a state of coexistence between the Tamils and the Muslims and foregrounding the practice as one beyond ethnic differences.

In the South Indian culture, the grass mats are made from long growing grass such as *pan* and *saappai*, or from the long fronds of palm and coconut trees. Depending on the longevity of the raw materials, they are converted to temporary or permanent mats. Usually the coconut frond mats are used in temples and houses during the final rites of the dead. On the other hand, mats made of palm fronds were used for drying grains, seats and as place of rest. Mats made of *saappai* grass was used by elders and patients. However, beyond their specific applications, mats also served as symbols of social status. For instance, coconut frond

mats are used to lay the dead body on, while different kinds of mats such as palm frond mats or *pan* grass mats are provided for the people who come to pay their respect to the dead depending on their social hierarchy. In due course, mats made of *pan* grass became an indispensable part of everyday life. The flexibility of *pan* grass, its long life when compared to other mats, and a very short production time (usually 2 days) made it the most sought-after option. However, such practices changed over time and nowadays, the mat weaved from the *pan* grass is used for all purposes. Coconut frond mats and *saappai* grass mats are not in use, whereas, to some extent, palm frond mats are still in use

The mat and its production

In Mattakalappu, the mats in everyday use are called *Ondipaay*, and decorative mats for special occasions are known as

Mappillaipaay. The mats used for guests, which serve as a symbol of pride, are called *Punipaay*. There are also mats called *Panthipaay* or *Pallivasalpaay*, which mark the cultural identity of the people.

Despite the similarities between the Muslims and the Tamils, they preserved their unique identity in the production and usage of their mats. Since Tamils were the original mat-weavers, the names for different types of mats were initially based on the cultural practice of the Tamils. For instance, the mat used during feasts in the temple was called *panthipaay* (feast mats). Over time, Muslims began to weave the same type of mats and named them *pallivasalpaay* (mats for the mosque). Similarly, the small mat known as *thottipalaay* (cradle mats) among the Tamils was called as *thozukaipaay* (worship mats) among the Muslims. Predominantly, *thozukaipaay* are green in color. Thus, through the choice of

the colors and names, both ethnic groups have preserved their identity in their mats.

The grass mat in production:

Pan is a kind of grass classified under rush and reed plants. The geography of the Mattakalappu region, with its fertile soil, moisture and temperature, suits well for the cultivation and preservation of the *pan* grass. In about four months, this fern grows up to 4 or 5 feet, with a thickness of about 3 centimeters. The *pan* grass is harvested thrice a year in the same field. Every five years, the soil is prepared for the cultivation of new *pan* grass. During summer, the grass is harvested, dried and dyed with colors, and dried again. During winter, the *pan* grass is prepped and flattened using a machine and the mats are woven. Winter is the best season for weaving as the flattened grass is more flexible during this time. The suppler the grass is, the better it is for weaving and

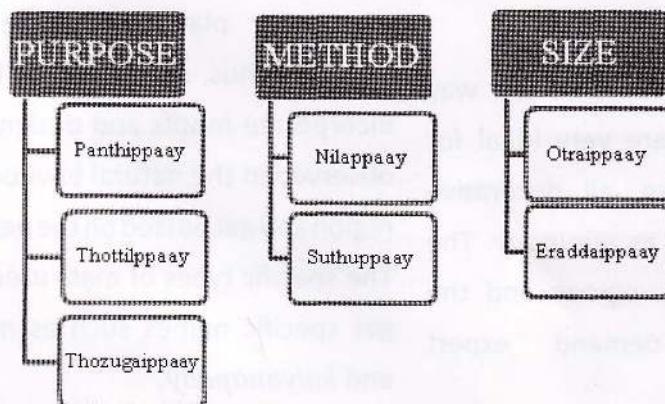
கலைநிலைமை - சுதா - 8athondip

creating designs/motifs. Thus, the environment is an important factor in the harvest and preserving of the grass. However, the weaving patterns, type and shapes of the mats are determined by culture.

Kinds of *panmats*

Based on the weaving patterns, the grass mats are broadly classified into two categories: '*suthuppaay*' (mats that are broad and can be rolled up) and '*nilappaay*' (mats that are long). The long mats were the first of their kind to be produced. Since they are woven using lengthy grass without being

broken or cut in the middle, these types of mats are the most durable. At present, the craftsmen of Ammanthanavalin the Vakarairegion are notable for weaving these mats. The weaving technique of the broad mat is different from that of the long mat. In this type of mat, the grass is knitted diagonally. Therefore shorter grass can be used for this. This kind of mat is ideal for making designs and patterns as new grass and new colors can be notched and added whenever necessary while weaving. The long mat and the broad mat later came to be known as '*ondipaay*' and '*punipaay*' respectively.

Due to its use of the long grass, the designs in *ondipaay* are those that support the length and are very basic. They easily lend themselves to various shapes such as rectangles, squares and triangles. Depending on the colors and the number of strands of *pan*, these mats are known under different names such as *weldingpaay*, *karkkuruviippaay*, *assuppaay*, *koppivithaippaay* and *nekizuppay*. For each pattern, the mat weavers memorize the colors to be used and the number of strands of *pan* grass to be weaved. For instance, to make a *karukkurivippaay*, a strand of red *pan* grass followed by a strand of white *pan* grass followed by four strands of red *pan* grass are laced in a crisscross pattern.

While *punipaay*, because of the way the notches are made, are very ideal for creative designs. Therefore, all decorative mats came to be known as *punipaay*. The knitting method of the *punipaay* and the decorative patterns demand expert

craftsmanship. One needs a sharp eye and meticulous knitting skills to create such mats. Thick and equal length of grass is a basic requirement. The mat-makers create exquisite designs by changing the orientation of the strands weaves together. Based on the differences in knitting and the motifs, the mats take up various names such as *assutrppuni*, *saathu punippaay*, *kalanthukuthi punippaay*, *eerupunippay*, *pinnalkodipunipaay*, *vellaripoopunipaay*, *karunkuruvipoopunipaay* etc. The mats get these names from the motifs, which closely resemble a particular kind of flower or sparrow. Sometimes, they get their names due to their close resemblance with certain animals or plants, after the designs are created. Thus, the mats in Mattakalappu incorporate motifs and designs that can be observed in the natural environment in that region and get passed on the next generation. The specific types of mats used in weddings get specific names such as *mappillaipaay* and *kalyanapaay*.

காத்துப்பாய் பெடி - Saathuppaav

வினாக்கள் பாதை - Sinoekandankiriyai

செந்தாலக்கு உடு - Solukakethppai

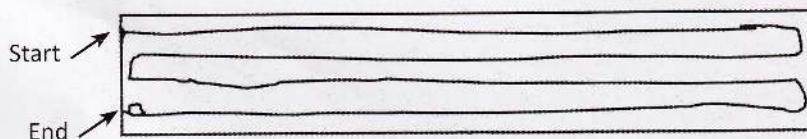
Recently, it has become a common practice among mat-weavers, sellers and consumers to call the same mat by different names in different geographical locations. This situation has resulted in a single kind of mat being called by different names, thereby blurring the reasons for which a mat was given a specific name. For instance, the long mat of the Ammanthanavali pirathesam is called *ondippay* at Punochchamunai. The *panthippaay* used by Tamils to serve meals is also known as *pallivaasalpaay* among the Muslims. Whereas *thottilpaay* is common between both ethnic groups, while it also goes by the name *thozugaappaay* among Muslims when it is predominantly green in color.

Besides motifs, color is the next important feature in grass mats. In a way, colors bring out the uniqueness of the

Mattakalappu mats. Early mats were made with natural dyes such as pigments from green leaves and powdered barks of trees that were later mixed with water and boiled to create shades of yellow, green, red, black, purple etc.

- Red: Gutta leaves (*Garcinia Gummi*)
- Yellow: *Curma longa* (*Berberis aristata*)
- Purple: *Diospyros Exsculpta*
- Green: *Nerium Odorum* and *Melia Composite*
- Black: Nutmeg and *Termilia Chebula*

However, modernization during the colonial period introduced synthetic dyes, after which natural dyes have gone out of use. But this has also led to new ways of using colors. While weaving the mat, the background color is determined first and

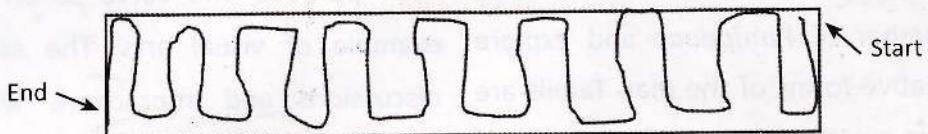

சூரியங்கட்டியம் - Suriyankottiyam

விசெப்புகள் கிராமங்கள் முதி - Kalyanappaav

then the colors for the notches are determined. The color for the notches is usually contrasted with the background color, and then the colors of the grass that is woven by ones or twos is decided. In addition, the choice of colors also depends on the use of these mats. If the mat is for Muslim prayers, then green is the dominating color, whereas if it is an everyday mat, then purple and red dominate the motifs. The next step after choosing the colors is to select the motifs. Based on the motif, the design surface and shapes of the motif, the mat is woven and notched according to the thickness of the grass. Therefore, decorative mat-weaving involve procedures such as choosing the motif, the colors, the thickness of the grass, and the technique of weaving. Thus, the art of mat-weaving is very intricate and complex like any other visual art.

Today, there are only a few mat-weavers who possess the expertise in all kinds of weaving techniques. Among them M. Manikkam, M. Valliyammai, M. Kamalavathi, K. Pasupathi, K. Boopathy and K. Kalippillai are some of the notable weavers of the Vakarai region. They belong to a strong lineage of mat-weaver sand excel in weaving *ondippaay* and its several kinds. Similarly, Savalkamir Sulaiman atchi, a seventh-generation mat-weaver who belongs to the Muslim community in Poonochimunai, is adept in all kinds of mat-weaving techniques. His meticulous work and his sharp observation, coupled with soul-searching thoughts, have made him a mat-weaver par excellence. He is also skilled in planning the motifs according to the strength of the grass and can weave any kind of mat.

Compared to Tamils, Muslims make more number of *Punippaay* and explore more creative forms of the mat. Tamils are involved in creating other artifacts made of grass to create a unique identity for themselves. Village development organizations encourage these handicrafts and offer financial support. At the same time, younger generation Muslims have lost interest in these mats and tend to show more creativity in other articles made of grass.

Conclusion

The aesthetics behind the motifs in the mats is the unique quality of the mats of Mattakalappu. The weavers have embodied plants, birds and animals by creating a replica of these in their motifs from their everyday life. Using colors such as green, red, purple and black, they have recreated mats that reflect the surrounding elements of nature. Such artful use of colors and techniques in knitting the mats transcend

their purpose and serve as an excellent example of visual arts. The absence of discussions and interactions with other visual artists and continued engagement with experts in the field have prevented this cottage industry from moving to the next stage.

However, policies and plans introduced by the ministry of traditional small-scale handicrafts have helped revive an interest in producing grass mats. Moreover, women's organizations such as Soorya, in the Mattakalappu region, have also promoted the weaving of the grass mat as a source of income for women, and have encouraged the production of other artifacts made from the *pan* grass. Organizations such as Soorya have created funding opportunities, awareness programs, advanced marketing techniques and informed discussions on the field. Such activities have revived the grass mat industry and have improved its marketability.

தமிழ் நாட்டு தெவூந்

